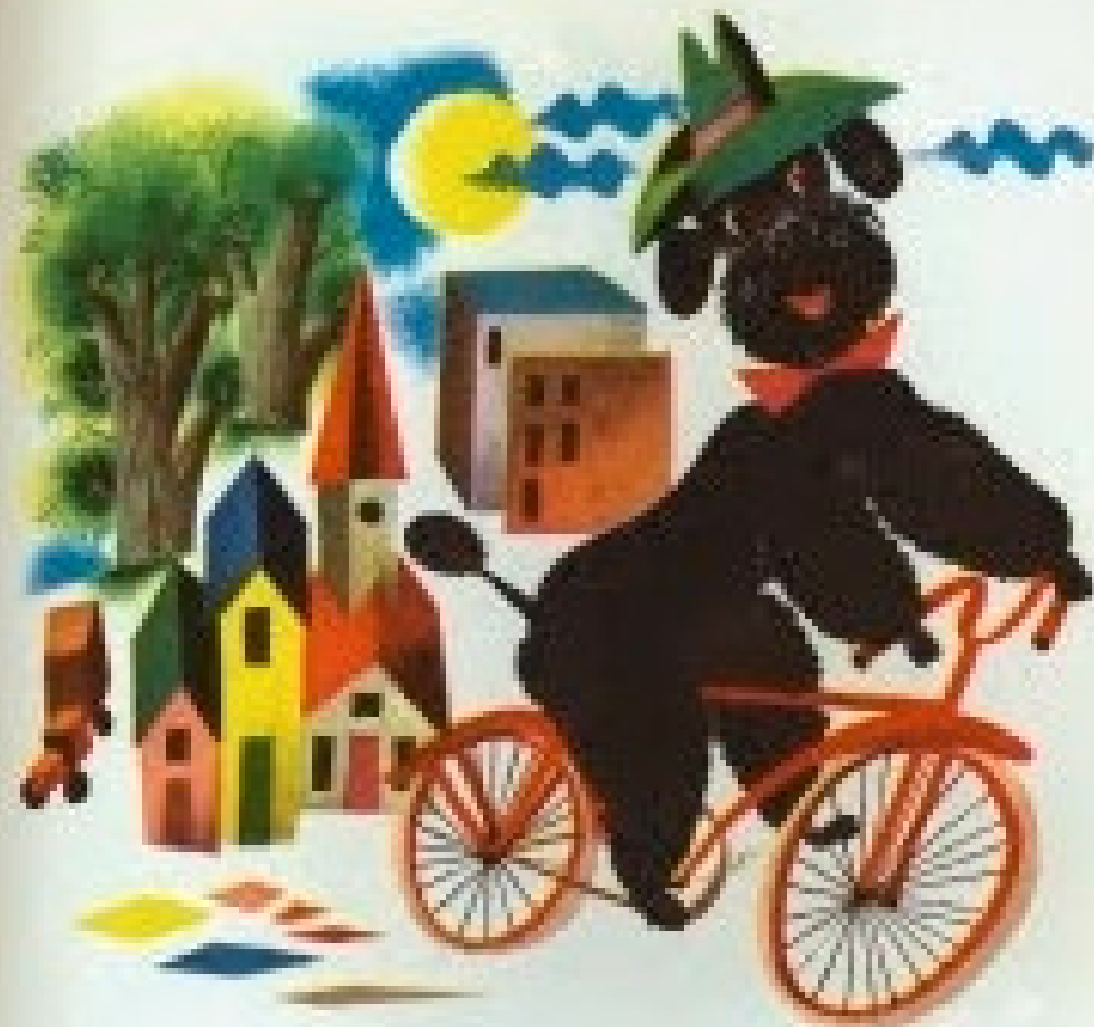

פופי האופה

כתבה קטרין ג'קסון
צייר לאונרד ויסגרד

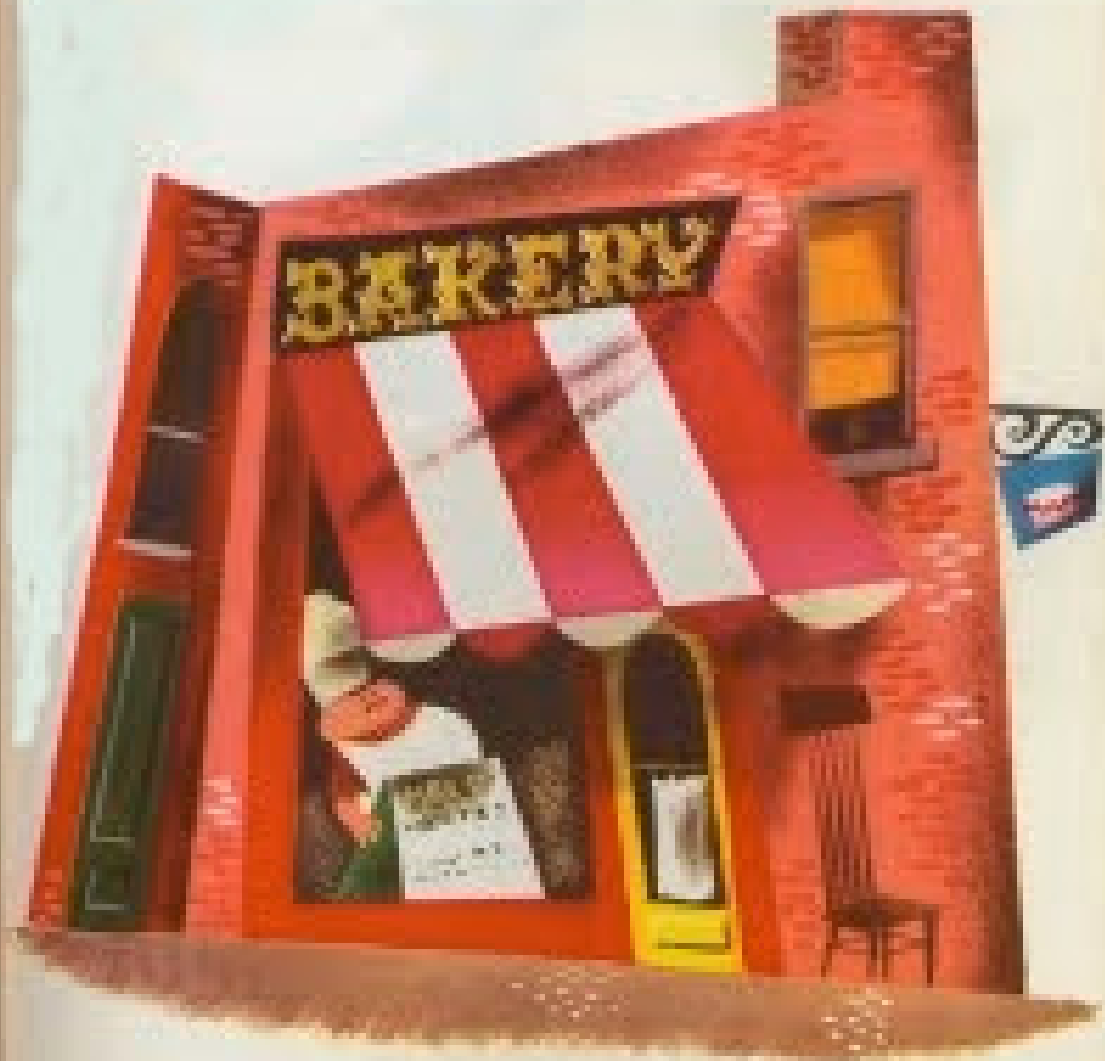

יום אחד עלה פופי, כלב הפודל השחור, על האופניים
האדומים שלו ויצא ישר למאפייה.
"כל כך קשה לי להתגבר על החשק לעוגות האפויית
ומזוגגות האלה" אמר לעצמו.

"נשמע יפה, אבל לא אוכל להכין את הכל אם
לא יהיה מי שיעזור לי" אמר האופה.

באותו הזמן האופה, איש עגול ושמנמן עשה
רשימה של המאפה להכנה היום.
"עוגה עם זיגוג תותים, שתים-עשר עוגות חתונה,
תשע עוגות יום הולדת ועוגיות שוקולד!"

"אני העוזר" קרא כשהוא מלקק את שפתיו.
"הו, לא פופי" ענה האופה "נראה שאתה תאכל
יותר ממה שאני אוכל לאפות."
הוא פתח את הדלת ואמר "שלום, פופי, לך מכאן!"

הוא שם שלט בחלון ועליו כתב "'מחפשים עוזר!'"
כשפופי ראה את השלט, הוא קפץ מיד למאפייה.

"אני אופה מעולה" אמרה "ואינני אוכלת בין הארוחות."
"אז את העוזרת שנחוצה לי" שמח האופה ומרוב שמחה התחיל להרקיד את הגברת הזקנה סביב המאפייה.

היה כבר מאוחר והאופה התחיל להכין עיסה ולאפות.
אבל כעבור זמן מה עוזר אחר נכנס למאפייה. זה נראה כמו גברת זקנה מאוד, בכובע גדול ועטופה בצעיף כחול.

"שלום" קרא פופי. הוא עזב את האופניים ליד
המאפייה ומיהר למספרה. וכל הזמן שהספר גזר את
שערותיו, פופי תכנן איך להפוך לעוזר במאפייה.

אלא שצעיף הגברת נתפס בדלפק והכובע נפל
מראשה...
... וזו לא הייתה גברת זקנה בכלל.
"זה פופי!" קרא האופה בכעס.

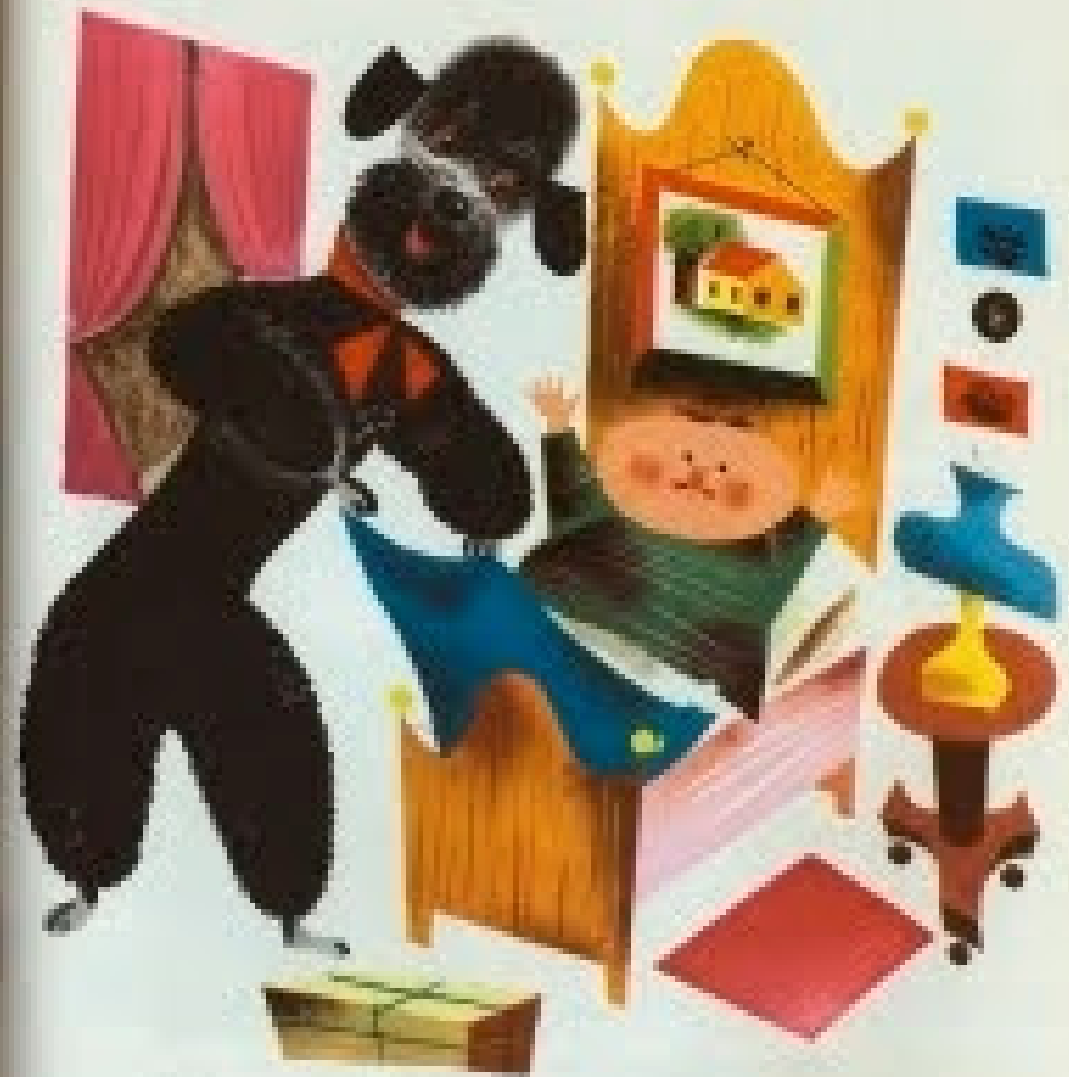
ובדרך חזרה עם שק סוכר גדול, נתקל באופניים של
פופי שעמדו סמוך למאפייה ומעד.
"בום!" נפל האופה עם השק והסוכר יחד.

בינתיים האופה גמר לאפות והגיע זמן הזיגוג. אך
התברר לו כי אין לו כלל סוכר במאפייה.
הוא חבש כובע ורץ מהר אל השוק.

"אל תדאג" אמר לו ואז הכין את זיגוג, שם על
העוגות, העמיס הכל על המכונת של המאפייה
והוביל את העוגות ללקוחות.

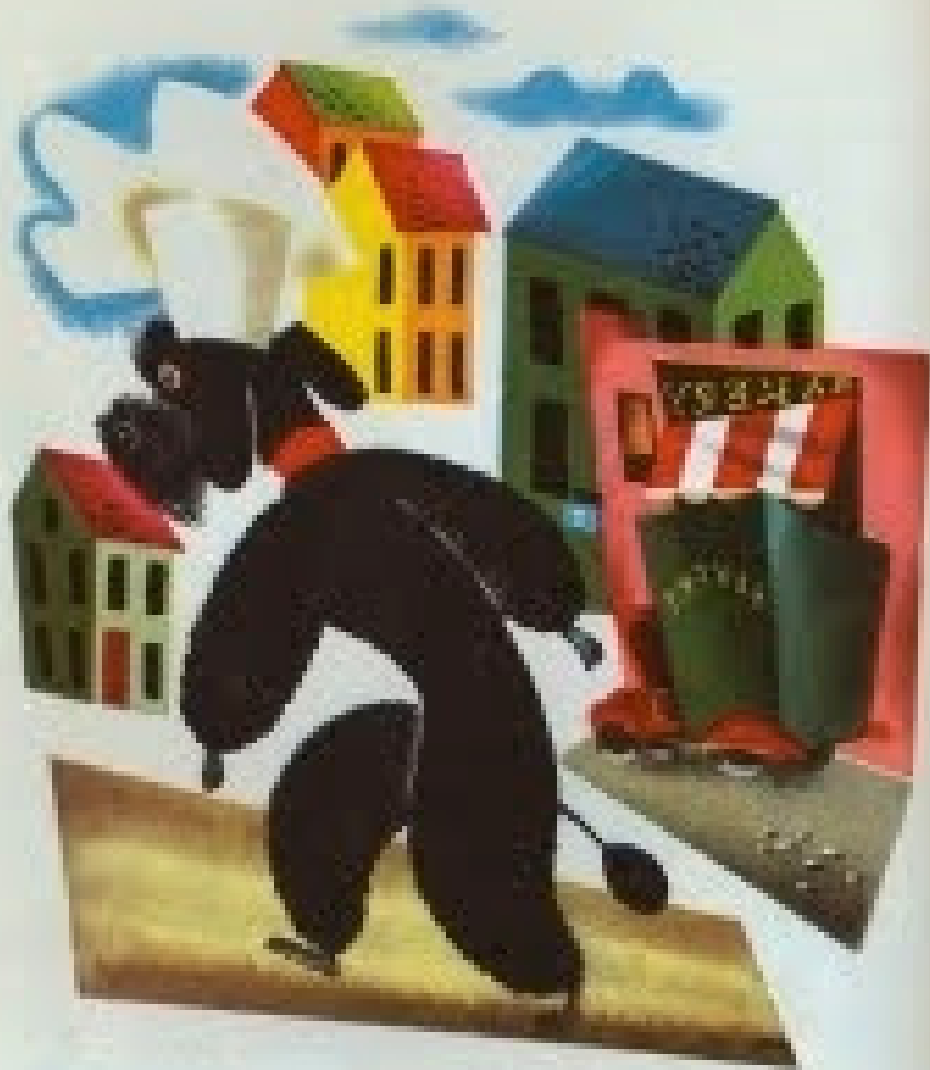

כשפופי שמע מה קרה, רצה להסתתר תחת
השולחן. אבל אזר אומץ וניגש לעזור לאופה, הנרגז
והחבול, להיכנס למיטה.

כולם שמחו שהעוגות הגיעו בזמן, ושכלב פודל
היפה הביא אותם.
"האם אתה העוזר של האופה?" שאלו.

"אולי עוד אהיה" ענה פופי.

אך בדרך חזרה נזכר שהכל קרה בגלל האופניים שלו.
"וי!" קרא "לא אעז להופיע עכשיו במאפייה!"
הוא שם את המכונית במקומו והלך הביתה.

ואמרו "הוא חסר לנו".
האופה הופתע מאוד. "באמת פופי חסר כל כך
לכולם?"

לא עבר זמן והאופה הבריא וחזר לעבודה. הוא
לש ואפה וזיגג, כי עכשיו היו לו יותר לקוחות.
כולם שאלו "איפה פופי, העוזר שלך?"

הוא גם ניסה לחבוש את כל הכובעים שלו ורצה
להאמין שהם טובים מכובע האופה הגבוה והלבן.
אבל זה לא עזר. הוא עדיין רצה להיות אופה.

ובינתיים פופי ישב בבית, ניגן בגיטרה ושר
שירי געגועים לעוגות.

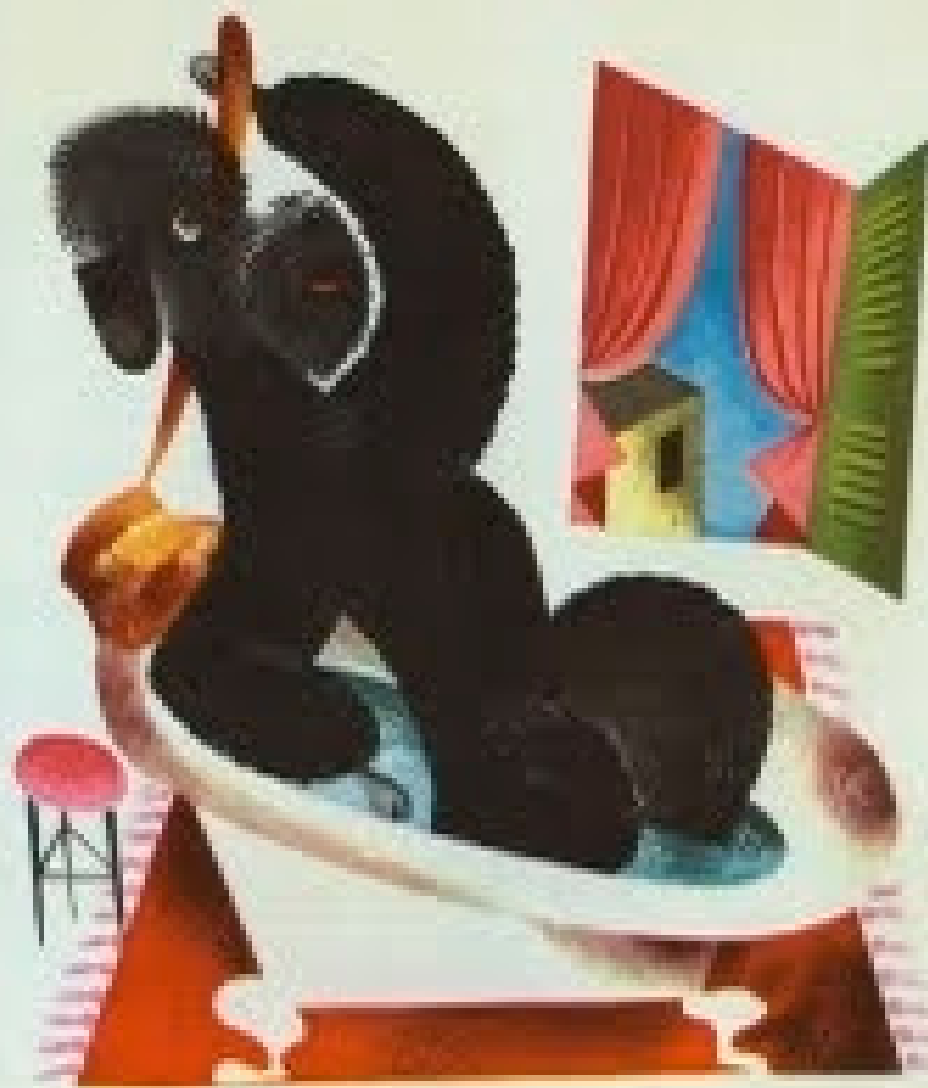

הוא חבש את הכובע הלבן שלו ופתאום עלה
לראשו רעיון נהדר. הוא התחיל לאפות את העוגה
הגדולה והיפה והעגולה ביותר שאפה אי-פעם.

בו בזמן האופה חיפש את פופי בכל מקום. אבל
כולם אמרו "לא, לא ראינו אותו."
עצוב חזר האופה למאפייה שלו.

הוא קפץ מיד מהאמבטיה. לקח מטריה ורץ אל
המאפייה מוסתר אחרי המטריה.
"כך האופה לא יוכל לראות אותי" אמר.

פופי ישב באמבטיה ושפשף את גבו במברשת
ארוכה, ופתאום הרגיש בריח נהדר של עוגה.

ובאמצע עמדה עוגה גדולה, נהדרת, מזוגגת,
עגולה, ועליה היה כתוב:

פופי
אנא, תחזור

הוא נעמד לפני חלון המאפייה. מראה החלון היה
יפה מאי-פעם. היה שם מלא עוגות נהדרות
ועוגיות שוקולד

"הנה אני" צחק פופי ונכנס למאפייה.
"לבסוף!" קרא האופה. הוא שם כובע גבוה לבן על
ראשו של פופי ופרס את העוגה הגדולה.
אחר כך הם ישבו יחד בחלון, צחקו ואכלו וקשקשו,
האופים המאושרים ביותר בעולם.

